

VINCZE FERENC

Albérlet-apokrif

Nem túl gyakran szoktunk találkozni, mert nincs sok értelme, fogalmaztam meg valamikor két-három hónapja, amikor zárásig ücsörögtünk a Turisztban. Nincs semmi értelme, mondtam Krisztának, aki a tízedik fröccs után is ugyanolyan elkeseredett arccal bámult maga elé, mint mikor pár órája összefutottunk az Astorián. Semmi értelme, ismételtam, immár csak magamnak, mert Kriszta nem figyelt. Nem szokott figyelni, keresztbe teszi a lábát, rákönyököl, vörös haja a szemébe lóg, és nem látni, merre néz. Ha néz egyáltalán valamerre. Gyanítom, az utóbbi időben nem néz. Csak mered kifele a világba, néha belekortyol a fröccsbe, újra és újra belekortyol, aztán visszahúzódik szemébe hulló vörös haja mögé, és nem szól. Azt hiszem, addig jó, amíg nem szól. Mostanában már én sem szólok. Ha szólok, vagy szól, ugyanazt mondjuk. Ugyanazt ismételtetjük megállás nélkül, egymás szavába vágva soroljuk. Fölösleges, mondtam pár hónapja, s azóta nem is találkoztunk. Jobb ugyan nem lett, de legalább nem hallgatjuk egymást magunk elé meredve, a változtatni tudás minden lehetősége és képessége nélkül.

Tegnap ismét összefutottunk, miután tegnapelőtt zokogva hívott fel, nem bírja tovább. Én sem, akartam rávágni még a telefonban, de semmi értelme, idéztem fel magamban magamat, s végül nem szóltam semmit. Csak annyit, találkozzunk másnap, hátha meg tudjuk oldani. Ugyan le kellett mondanom pár órát, de ez már nem oszt, nem szoroz semmit, jobb nem lesz, rosszabb sem. Zokogott, megállás nélkül zokogott a telefonban, már az is eszembe jutott, sosem fogja abbahagyni, de aztán hirtelen befejezte, és közölte, akkor találkozzunk. Találkozzunk, mondtam, hátha meg tudjuk oldani. Persze hogy nem tudjuk, de mit mondtam volna. Hogy ne? Nem vagyok én olyan, ha valakinek szüksége van rám, nem utasíthatom el. Hogy miért nem utasíthatom el, ezen már nem szoktam elgondolkozni, habár lehet, egyszer érdemes volna. A túl sok gondolkozás megöli az ösztönöket, állapítottam meg egyszer, talán pont Krisztának fejtettem ki zezugos elméletemet a gondolkozás és az ösztönök összeférhetetlen voltáról, de ha jól emlékszem, látványosan nem érdekelte. Be is fejeztem rögvést, nem folytattam mindannak a kifejtését, miért is lehetetlen a kettőt egyszerre kivitelezni. Mert kivitelezhetetlen, folytattam volna tovább, de nem tettem. Keresztbe tette a lábát, rákönyökölt, szemébe lógott a haja, és maga elé meredt.

Itt ülök és várom. Ismét a Turisztban, ismét egy fröccs és Marika társaságában. Néha elmélázom azon, vajon Marika nem unja-e rettenetesen a lecsúszott, hajdani bölcsészek, a rettenetesen okos egyetemisták, mindenüket elvesztett hajléktalanok és verseiket fennhangon szavaló költők eszmefuttatásait. Vajon nem unja-e minden ál-

dott nap kitölteni a fröccsöt, a vizezett sört, a rövidet, majd éjfél felé mindenkit elhajtani a jó bűdös francba, kitolni az ajtón a sarokban üldögélő alkoholistát, a saját poémájától megrészegült költőt, a diákjába szerelmes ötvenes tanárt, a söröskorsóba rövidet dobáló dülöngélő egyetemistát. Vajon nem unja-e, hogy ismét itt vagyok, hogy a sarokban ismét ott üldögél az alkoholista, hogy hamarosan bejönnek az egyetemisták és felzabálják az összes zsíros deszkát, és minden egyes alkalommal, jó hangosan, hogy Marika is feltétlenül meghallja, ma is kifejtik majd, mennyire szar a bor és mennyire sok a víz a sörben. Vajon nem unja-e, hogy minden nap alaktalan tömlőkből facsarja bele a tablettás bort a kimérőbe, hogy felönti vízzel a sört, hogy feltörli és kipucolja a tegnapi összehányt budit. Szóval vajon nem unja-e, ezen szoktam mészolni, teljesen fölöslegesen, mert nem unja, itt volt tegnap, tegnapelőtt, és itt van ma, holnap, holnapután. Vagy unja, és itt lesz. Ez egyelőre még biztos. Meg az is, hogy elmélázhatok rajta még egy ideig, ha újból lesz időm rá, ha ismét Krisztára várok majd, hogy kiöntse a lelkét. Mert lelke az van. Kibaszott nagy lelke van, csak bírja az ember befogni. Persze nem bírja, hogy is bírná, a sajátját sem bírja az ember befogni, mert az embernek, és ezt nem illik elfelejteni, magának is kibaszott nagy lelke van.

Tegnap Kriszta kiöntötte a lelkét. Éppenséggel pont ez hiányzott még a Turisztból, mintha nem lett volna már éppen elég kiöntve a pultra, az asztalokra, az asztal alá, a budiba. Betelt a pohár, mondta, végképp betelt a pohár, tovább nem bírom, elegendem van az egészből. És akkor kiöntötte. Hiába költöztem el, hiába mondtam fel az albérletet, megtaláltak, utánam jöttek, és feljelentettek a rendőrségen. Feljelentést tettek ismeretlen tettes ellen, hogy eltűnt a mosógép. A tulaj feljelentést tett, hogy eltűnt a mosógép, amit az ingatlanosok vettek, mert mondtam nekik, hogy mosógép nélkül nem költözöm oda. Meg anélkül sem, hogy rendbe tennék a villanyvezetékeket, a mosogatót, a fürdőt, a fűtést. Kriszta keresztbe tette a lábát, rákönykölt, kissé előre hajolt, közel, bele az arcomba, és kiöntötte. Rendbe tették, persze, hogy rendbe tették, akkor kezdték rendbe tenni, mikor beköltöztem. Odaküldték Sanyit, hogy nézze meg a villanyvezetékeket, mert ha bekapcsoltam a gépem, zúgni kezdtek a hangfalak, búgtak, s hallani lehetett, amint a falban száguldozik az áram. Jön, felgyorsul, beveszi a kanyart, búg a hangfal, szikrázik a villanyóra, és ez volt rendbe téve, ez mind rendbe volt téve, csak éppen halálfélelmem volt minden éjjel, hogy leég a lakás velem együtt, mondta Kriszta, de hát szeretett túlozni kissé. Leég, és ott égek én is, mint valami balek, aki nem talált magának még egy rendes albérletet sem, de aztán jött Sanyi, mindenféle szerszámokat hozott, vésőt, fúrót, meg csöveket, kábeleket, és szétvéste a falat, mert szerinte nem volt kicserélve a vezeték, ezért búgott a hangfal, ezért szikrázott a villanyóra, s miután egy hétig járt hozzám kávézni, egyik nap bejelentette, végzett, ki vannak cserélve a vezetékek, most már nem búg a hangfal, most már nyugodtan alhatok, nem fog rám égni a lakás. Aznap éjjel arra ébredtem, szikrázik a villanyóra, s ugyan nem búgtak a hangfalak, mert ugye kipróbáltam, bekapcsoltam őket, de a villanyóra kisebb tűzijátékot produkált az előszobában, már csak a girlandok meg a Margit híd hiányzott, és egé-

szen augusztus huszadikán éreztem volna magam, a Duna már annyira nem hiányzott, mert a tűzijátékkal egy időben csöpögni kezdett a fürdőszobában a gázkazán, s az alatta felgyűlt víz kisebb patakokban indult meg a nappali felé, hogy mire kirohantam az előszobába, leverní a biztosítékokat, már egész ügyes kis folyóvá duzzadt a nappali közepén, éppen az íróasztalom alatt, mondta. Reggel kilenckor megjött Sanyi, újra szerszámokat hozott, s miután megkávézott, felvilágosított, ő ugyan nem költözne ilyen lakásba, hiszen itt bármikor bármi megtörténhet, nem is tudom, hogy merted kivenni, szar ez az egész, hiszen jól látszik, hogy a gázkazán ezer éves, az illet csak az nem veszi észre, aki nem ért hozzá, mondta Sanyi, mondta Kriszta, aki keresztbe tett lábakkal ült szemben velem, és Marika újabb fröccsöt tett elénk, immár a harmadikat. Sanyi szerint a villanyórával volt gond, hívd ki az elműt, mondta Sanyi, de addig megszerelem a gázkazánt, legalább az nem fog csöpögni, és beköltözött egy hétre a fürdőszobába, leszedte a kazánt, vagyis azt a fém vázat, ami eltakarta magát a szerkezetet, a franc tudja, hogy hívják, pedig Sanyi mondta, hogy hívják a vázat, ami eltakarja a szerkezetet, de nem jegyeztem meg, minek megjegyezni, a lényeg, hogy megszereli a kazánt, és egy hét múlva újra elment, immár jó volt a kazán és közben az elmű felszerelt egy újabb villanyórát, oda a másik mellé, most már két villanyóra volt az előszobában, és, ha elfelejtettem volna mondani, még egy a fürdőben, mert a fűtés villannyal ment, mondta is Sanyi, illet még nem láttam, hogy két villanyóra legyen egy lakásban, de most már nem kettő volt, hanem három, három kibaszott villanyóra, s mikor hó végén le kellett olvasni őket, érdekes módon mindhárom működött, mindhárom más kilowattórát mutatott, s akkor felhívtam az elműt, mondják már ugyan meg, melyiket is kell leolvasni, mivel három van, és így, egymagamban nem igazán tudom eldönteni, melyiket is diktáljam be, mondta Kriszta. Mindhármát, mindhármát diktálja be, mondta egy kedves hang a telefon másik végén, ha mindhárom működik, akkor mindhármát diktálja be, de miért működik mindhárom, kérdeztem vissza, azt én nem tudom, mondta a kedves női hang a telefon másik végén, de ha mindhárom működik, akkor mindhármát be kell diktálni, így helyes. Bediktáltam mindhármát, és végre kezdtem megnyugodni, működik a villany, nem búg a hangfal, nem szikráznak a villanyórák, sőt, még a víz sem csepeg a kazánból, de akkor, két nap múlva, elaludt az őrláng, mert így hívják, tudtam meg Sanyitól másnap, aki szerszámokkal felszerelve kijött, és leszedte ismét a vázat, meg azt a pöcköt, amin égett a láng, biztos mondta, hogy hívják azt a pöcköt, mert Sanyi mindig tudja, hogy hívják az ilyen dolgokat, a pöcköt, a vázat, és megtisztította a pöcköt, kifújta valami szerkezettel, majd visszaszerelte a helyére, megitta a kávéját és elment. De másnap megint elaludt az őrláng, miket meg nem tud az ember egy albérletben, és felhívtam az ingatlanosokat, hogy ismét elaludt az őrláng, mire visszakérdeztek, hogy mi aludt el, mondom az őrláng, mondta Kriszta, az őrláng aludt el, mondom, akkor kiküldjük Sanyit, mondták, de ne küldjék Sanyit, mert Sanyi már megszerelte egyszer, és most ismét elaludt, talán egy gázszerelőt kellene küldeni, mondtam, akkor küldünk egy gázszerelőt, mondták kedvesen, és másnap

kijött a gázszerelő, aki leszedte a vázat, a pöcköt, kifújta egy szerkezettel, és megjegyezte, érdemes lenne egy szénmonoxid mérőt szereltetni a fürdőszobába, ha nem akarok meghalni, vagy ha nem szerelek, mert ő megéri, az pénzbe kerül, akkor legalább hagyjam nyitva az ajtót éjszakára, mert úgy legalább szellőzik, mondta, ezt mondta, legalább, legalább szereljének egy szénmonoxidmérőt a fürdőszobába, mondtam az ingatlanosoknak, akik mondták, megkérdezik a tulajt, aki éppen Amerikában kutat, megpróbálják két héten belül felhívni, addig legalább hagyjam nyitva az ajtót, ha már a szerelő azt mondta, mondta Kriszta.

Marika újra lecserélte a poharakat, újabb fröccsöket hozott, a negyediket vagy az ötödiket, kicsit megbillentette a poharakat, amint elének tette őket, kicsit kiömlött a tablettás bor az asztalra, kis tócsák keletkeztek, tablettás tócsák az asztal közepén, ha belenéztünk volna, még megpillantottuk volna magunkat, de nem pillantottunk sehová, meredtünk magunk elé, legkevésbé magunkat akartuk volna megpillantani, Kriszta legalábbis, de én sem törekedtem feltétlenül, hogy szembenézzek magammal, tök fölösleges, látja magát az ember reggelente a tükörben, éppen elég napjában egyszer szembesülni a valósággal, nem kell ezt feltétlenül erőltetni, teljesen fölösleges, ahogyan a Krisztával való találkozások is teljesen fölöslegesek, nem vezetnek sehová, és közben még Marika is elunja az életét, mert az alkoholista nem szól egy szót sem, és még az egyetemisták sem jöttek be, hogy feldobják kicsit a hangulatot néhány sörbe dobott rövidevel, s ügyeletes költőnk sem tévedt be, feltehetőleg a délután felolvasandó versét faragja egy pesti albérlet konyhaasztalánál, mert hol máshol faragná, csupán kivételes esetben laknak a költők Budán, inkább Pesten szoktak, külvárosi panelokban, esetleg ferenc-, de inkább józsefvárosi bérházakban ücsörögnek, tablettás bort isznak a konyhaasztalnál, verset faragnak, főként éjszaka és délelőtt, mert délután és este társasági életet élnek a Turisztban, vagy valami hasonló helyen, ahol az éppen ügyeletes Marika kénytelen-kelletlen meghallgatja az éppen nemrég született remekművet, hiszen az csak természetes, hogy költőink remekműveket vetnek belé a világba, mi mást vetnének, ha legalább ők nem hiszik, hogy remekművet faragtak, akkor nem maradna más csak Marika, de hát Marikát nem érdeklik a remekművek, csupán a bor meg a sör, meg hogy mindenki elhúzzon a francba éjfélkor, ami valahol azért mégis érthető, minekutána egész nap mást se csinált, mint koszorútlan költőket, alkoholistákat, rettenetesen okos egyetemistákat hallgat fél lábon a pult mögül.

Legalább nyitva hagytam az ajtót, hátha mégsem fognak elszállítani szénmonoxid mérgezéssel, és másnap megjött a kéményseprő, aki miután megtalálta a konyhában befalazott nyílást, dühében egy vésővel leverte a vakolatot, majd kinyitotta, és megállapította, hogy a nyílás nem szellőzik, továbbá a befalazás egészen szabályellenes, s hogyha két héten belül nem csináltatom meg, feljelent az arra illetékes hatóságnál, feljelent és elzárhatja a gázt, mert nem akarja, hogy a halálom az ő lelkén száradjon, mondta Kriszta. Az embernek kibaszott nagy lelke van, én mindig mondtam, állapítottam meg magamban, de csak magamban, nem akartam elterelni,

megakasztani a gondolatmenetet, ezért csak magamban állapítottam meg, hogy még a kéményseprőnek is rohadtul nagy lelke van, milyen is lehetne neki, ő is csak ember. Érted, baszd meg, nem akarja, hogy a halálom az ő lelkén száradjon, érted, az én halálom, kezdett Kriszta hisztérizálódni tegnap, és akkor felhívtam az ingatlanosokat, hogy azonnal hívják fel a kéményseprőt, és rendeljék meg vagy kérjék meg, mit bánom én, hogyan csinálják, csak tegyék már rendbe ezt a kurva lakást, mert már két hónapja itt lakom, és azóta semmi mást sem csinálok, mint várom Sanyit, az elműt, a gázszerelőt vagy a kéményseprőt, és már kibaszottul elegendem van ebből, nem lehet itt élni, tegyék már rendbe ezt a kibebaszott lakást, üvöltöttem a telefonba, mondta Kriszta, lehet, hogy nem kellett volna üvöltözni, de ez van, egyszer elszakad az ember cernája, és akkor nem gondolkozik ilyen kicsinységeken, hogy üvölt vagy nem üvölt, nem, kérdezte Kriszta. Nem, válaszoltam megnyugtatóan, de mi mást válaszolhattam volna, hogy de, az ember gondolkozik és nem üvölt, hát nem gondolkozik, hanem üvölt, persze ez már kevésbé civilizált eljárás, de hát mit várjunk egy ilyen helyen, egy ilyen országban, mást nem várhat az ember, egy idő után még az olyan civilizált német tanárnak is elszakad a cernája vagy tele lesz az orra, hogy a jó öreg germanizmussal éljek, mint én, még nekem is elegendem lett, mikor a legutóbbi költözködés alkalmával fél napig radíroztam a falat, három kurva radírt fogyasztottam el, míg teljesen fehér nem lett a fal a kis fekete csíkoktól, vonalkáktól, melyek a fal rendeltetésszerű használata közben keletkeznek, de persze, hogy mi a rendeltetésszerű, azt a tulaj mondja meg, tehát vagy radírozod a falat, elfogyasztva három radírt, vagy fested a lakást, és szidod a tulaj jó édes kurva anyját.

Ekkor már tudtam, igen, tudtam, hogy el fogok költözni, hogy felmondok és elköltözöm, de még nem érett meg az elhatározás, még kellett valami, pedig akkor kellett volna, és nem megvárni, hogy a tulaj hazalátogatása során meglátogasson, szétnézzon a lakásban, végigbámulja a bugyijaimat a szárítón, ott csorgatta a nyálát az a köcsög, majd megállapította, a szekrények túl közel vannak tolva a falhoz, nyomot fognak hagyni, és az bizonyos, hogy nem ő fogja majd kifizetni a festést, szóval ez mondta, majd a konyhában megkérdezte, dohányzom-e, mert érzi. Ha érzi, miért kérdezi, gondoltam, de nem szóltam semmit, most mit szóltam volna, de akkor így nem lesz jó, mondta ismét, mert a füst elszínezi a falakat, és az bizonyos, hogy nem ő fogja majd kifizetni a festést, szóval legyen szíves, abba hagyni a dohányzást, legalábbis, ha nem vagyok képes leszokni, s ez, ugye tudom, csak a gyenge, jellemtelen emberek tulajdonsága, akkor csak a gangon gyújtsak rá, ha a szomszédok megengedik, mondta a tulaj, mondta Kriszta, és a kurva anyját az ilyennek, folytatta, ezek azt szeretnék, hogy a lakás közepén lebegjek, mint valami szellem, ne érjek a falához, a parketthoz, semmihez, a kurva anyját, mind dögöljenek meg, én kötném föl őket egyenként, sorban egymás után, de Kriszta, mondtam, csak hogy mondjak valamit, de csak legyintett, te nem két napig vakartad múltkor a falat, akkor meg mit dekrisztázol itt nekem, pont leszarom őket, és akkor aztán jött a tél, meg a hideg, és tudod, akkor aztán kiderült, hogy milyen fantasztikus megoldás a

villanyfűtés, mert ami gázzal húszezer egy hónapban, az villannyal legalább a duplája, legalább, érted, annyi pénze senkinek sincs, hogy még ezt is leperkálja, ezért aztán ültem nagykabátban a szoba közepén, végül a konyhában a tűzhely előtt, azzal fűtöttem, hogy ne menjen a fűtés, mert azt kifizetni nem tudtam volna, és ezért aztán felmondtam, mondtam az ingatlanosoknak, ennyi volt, vége, december elsejétől költözöm, közöljék a tulajjal, ennyi, vége, keressen másik balekot, nekem elegendő lett. Elegendő van nekem is, gondoltam, pont ennyire elegendő van nekem is, de hát semmi értelme sincs elmondani, semmi, semmi, mert úgysem fog történni semmi, én nem tudok változtatni rajta, pénzem nem lesz, Krisztának sem lesz pénze, hogy lakást vegyen, egyikünknek sem lesz pénze, úgyhogy rohadunk tovább az albérletben, és örülünk, ha nem basznak ki minket, de pont ezért semmi értelme sincs ezeknek, ezeknek a kiöntéseknek, jobb nem lesz, rosszabb igen, mert a végére egész tablettásan bebaszunk, és talán még egy rövid pillanatig el is hisszük, hogy majd másképp lesz, de sosem lesz másképp, másnap Kriszta szépen nekiáll tördelni, én meg kimegyek Pilisszentbaszóra és Rákoslófaszra, hogy néhány ötvenes, jól szituált könyvelőt az ichbin-dubist rejtelmekre oktassak hajnali fél hétkor, mert ekkor van idejük. Ekkor... De tudod, akkor végképp betelt a pohár és felmondtam, mondtam is az ingatlanosoknak, hogy felmondok, a tulaj meg üzente, hogy fizessem ki a szerződés lejártáig a lakbért, meg mindent, és hogy ne hogy el merjek költözni, mert akkor perelni fog, beperel, ő lesz a felperes, én meg az alperes, mi más, baszd meg, mi más, alperes, de hát már megszoktam, ez még nem voltam, eddig csak albérlő, alvállalkozó, allófasz, most aztán leszek alperes is, de kiköltöztem, mindent okosan lefényképeztem, szóltam az ügyvédnek, mert már csak az tartja velem a kapcsolatot, a tulaj már jó előre beizzította az ügyvédjét, szóval mondtam neki, ha idejön, átadom a kulcsot, ha nem, úgy is jó, bedobom a postaládába, és természetesen azonnal ott volt, loholt, jött, átvette a kulcsot, lefényképezett mindent, és figyelmeztetett, még találkozunk, mondta Kriszta. Még találkozunk, mondta, természetesen még találkozunk, naná, habár ha rajtam múlik, akkor soha többé nem fogunk, éppen elég volt ez, többet nem igazán akarok már találkozni, sem vele, sem az ügyvéddel, egyikükkel sem, de hát hiába akarok én bármit, az persze nem úgy történik, mert aztán a kulcsátadást nem fogadták el felmondásnak, és egy hét múlva megkaptam az ügyvédtől a felszólító levelet, hogy fizessem ki a szerződés lejártáig fennmaradó bérleti díjat, ami még vagy öt hónap lett volna, fizeti a halál mondtam nekik, azaz írtam, nem fizetek egy fillért sem, de hát megint írtak, hogy akkor per lesz, mert ő megígérte, ne hogy azt higgyem, hogy nem tud Amerikából feljelenteni, fel tud, bizony, higgyem el, és megkeserülök, meg ám, szóval jobb lesz, ha fizetek, írta a tulaj, mondta az ügyvéd a telefonban, és természetesen nem fizettem ki semmit, hiszen honnan, honnan lett volna erre pénzem, örülök, hogy a mostani albérletet ki tudtam fizetni, és ez megy már két hónapja, ír, írok, ír, írok, aztán nemrég felhívtak a rendőrségről, hogy fáradjak már be, mert Tóth törzsőrmester kihallgatna az eltulajdonított mosógép ügyében, mondta Kriszta tegnap.

Látványosan belefáradt az áradatba, megcserélte lábait, rákönyökölt, vörös haja belelógott a szemébe, és egy hajtásra kiitta a maradék fröccsét. Erre nincs mit mondani, nem lehet, hiába is erőlködtem volna, belefáradtam én is a monológba, de hát, ugye, mit mondtam volna, hogy ne aggódjon, ezen nem lehet nem aggódni, ez olyan dolog, amin az ember aggódik, még akkor is, ha nem tehet az egészről, még akkor is, ha semmi köze a mosógéphez, és Marika újabb fröccsöket hozott, nekünk is meg a közben megérkezett egyetemistáknak is, lassan megtelt a Turiszt, megérkezett a törzsközönség, az alkoholista a sarokban, az egyetemisták a másokban, az ötvenes tanár már diákja nyakát csókolgatta, meg mi, egyszóval mindenki ott volt már, Marika elemében érezte magát, már nem lötytyintette ki a fröccsöt, újratöltötte a boros edényt, újabb adag tablettás bort csavart bele a tárolóba, fogyott a bor, a sör, alakult az este, közeledtünk a szokásos mennyiséghez, s Kriszta, ahogy szokta, egyre elke-seredettebbé vált, nem számított a fröccs, mint ahogy sosem számított. Vigasztalni meg fölösleges lett volna, hiába mondtam volna bármit is, hiszen nemrég még falat radíroztam, hatalmas elánnal, nekifeszülve a radírnak, a falnak, csak úgy fehéredett minden a szobában, olyan fehér lett, olyan tiszta, mint újkorában, ha volt egyáltalán újkora a falnak, a lakásnak bizonyosan, de persze ez nem látszott...

Azt mondta, kihallgatna, érted, felvenné a jegyzőkönyvet a mosógép ügyében, mert a tulaj feljelentést tett, hogy eltulajdonítottam a mosógépet, hogy mikor beköltöztem még ott volt, mikor kiköltöztem, már nem volt ott, nem szerepel a leltárban, és hiába mondtam, azt az ingatlanosok hozták, le se szarta, volt, nincs, írta, mert ráér, ráér levelet írni, meg engem baszogatni Amerikából egy szaros mosógép miatt, amit az ingatlanosok hoztak, mert mondtam, ha nincs, nem költözöm, odahozták, majd a kiköltözés előtt elvitték, mert az ő tulajdonuk volt, ők vették, erre meg ez a fasz feljelentést tesz, hogy eltulajdonítottam a mosógépet, ami nem is az övé volt, amit sosem látott, csak hallotta, hogy volt, most meg nincs, én meg mehettem tegnap elbeszélgetésre Tóth törzsőrmesterrel, aki kijelentette, ő nem tehet semmit, ő le kell folytassa a nyomozást, hiszen a mosógép eltűnt, és hiába mondtam neki, nem tűnt, hanem elvitték, pont ez a baj, mondta Tóth törzsőr, elvitték, de azok vitték el, akik hozták, mondtam, mondta Kriszta, de elvitték, mondta a törzsőr, és volt, nincs, tehát nyomozni kell, ez a szabály, ha feljelentés van, akkor nyomozni kell, nincs mit tenni, és most mondja el, maga szerint hol van a mosógép, folytatta a törzsőr, de hát nem tudom, hol van, elvitték, mondtam, de miért engedte, hogy elvigyék, kérdezte Tóth törzsőr, mert nem az enyém, mondtam, és éreztem, ha még egyszer megkérdezi, elküldöm a jó bűdös kurva anyjába, mert ennyire nem lehet gyökér valaki, ennyire gyökér még akkor sem lehet, ha rendőr, mondta Kriszta könnyes szemmel, és persze megkérdezte még egyszer, hogy akkor hol van az a kibaszott mosógép, és persze nem küldtem el a jó bűdös kurva anyjába, mert azért egy törzsőrt még sem küld el az ember a jó bűdös kurva anyjába, mert még feljelentene hivatalos személy sértegetéséért, és már csak éppen az hiányozna, hogy a mosógép mellett feljelentést tegyenek ellenem hivatalos személy sértegetéséért, mondta Kriszta, és éppen intet-

tem Marikának, hogy akkor hozzon még egy kört, de Marika visszaintett, hogy vége, lejárt az időnk, és elhessegetett, ahogyan a tyúkokat hessegeti el az ember a baromfiudvaron, hogy most aztán már húzzunk a jó büdös francba, mert éjfél lesz pár perc múlva, és nem vagyok hajlandó ezt tovább hallgatni, tette hozzá önérzetesen, majd látványosan leszedte az asztalokat, az alkoholistát kilökdöste az ajtón, az ötvenes tanárt kitámogatta a szeretője, az egyetemisták is elkotródtak, s az időközben betévedt poétánk versét fennhangon szavalva, abban hangosan tiltakozva a rendszer, Marika és a Turiszt ellen, kivonult az ajtón.

Itt ülök és várom. Ismét a Turisztban, ismét egy fröccs és Marika társaságában. Tegnap azzal váltunk el, ma folytatjuk, ma befejezem a történetet, mondta Kriszta, még elmondom, még el, csak hallgass meg, már nincs sok, mondta Kriszta szinte esdeklőn, mikor elváltunk egymástól az Astorián, és hiába mondtam volna, teljesen fölösleges, hiszen úgysem fog történni semmi, semmi az égvilágon, én is elmondhatnám, de nem mondom, úgysem fog történni semmi, meghallgatom, meg én, mondja csak el, mondja végig, ha akarja, öntse ki a lelkét, öntse csak ki, ezen már úgysem segít semmi, senki, se én, se más. Szóval várom, Marika áll a pult mögött, készíti a fröccsöket, az alkoholista már a sarokban, s lassan betévednek az egyetemisták, az ötvenes tanár és szeretője, lassan mindenki itt van, mindenki, aki csak számít, már csak Kriszta hiányzik.

SZABÓ ÁBEL: FERENCVÁROS